

Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

KAKO JE BOGATAŠ POSTAL »BERAČ«?

Živel je pred mnogimi leti bogat grof. Bil je jako ošaben in sebičen. Kadar je prišel siromak na njegovo posestvo, ga je bogataš nahrulil: »Tukaj ne pečemo kruha za berače! Poberi se!« In siromak je moral brez vsakega daru zapustiti grad. Prigodilo se je pa, da je prišel v njegov grad naj-večji čarovnik sveta. Poprosil ga je za majhen dar, pa ga je ošabnež zapodil, češ: »Še zadnje beliče mi boš pobiral.« Čarovnik pa je vedel, kaj misli sebičnež. Šel je dalje svojo pot, natihoma pa je sklenil, da ga začara v — berača. Nekega večera pride dvanajst krepkih fantov na grič blizu gradu. Za šalo so valili težke skale v dolino. Pa se jim prikaže suh, bradat možiček, ki jim naroči, naj zvale skale na grad in gospodarska poslopja. Naj le poskusijo, to jim bo uspelo. Po teh besedah izgine. Fantje res poizkušajo in posreči se jim, da vržejo skale na grad in na gospodarska poslopja, potem pa pobegnejo. Grof je bil ravno na izprehodu. Kako se pa prestraši, ko zagleda mesto lepega gradu — razvaline. Hitro pokliče hlapce in jim ukaže, naj pregledajo, če je še kaj ostalo. Ko se vrnejo, mu javijo, da niso našli nič drugega nego beraško obleko in popotno palico. Grof vzdihne: »Sedaj se bom moral zadovoljiti z beraško obleko!« Potem se je odpravil v svet. Ljudje so se pa opomnili: »Prav ne stori, kdor si bogastvo prehitro pridobi!«

Saša Peče,
Hrušica pri Ljubljani.

KRALJEVIČ IN RAZBOJNIKI

Nekdaj je živel v deveti deželi pose-nen kraljevič. Vsak dan je hodil na lov. Nekega dne ga sreča neka deklica in mu reče, da naj gre za njo, ker ve za mesto, kjer se rade zbirajo srne. Kraljevič gre res za njo, a o srnah ni bilo ne duha ne sluha. Končno prideta do velikega gradu. Deklica mu razloži, da je to grad njenih staršev. Kraljevič se ustavlja, a deklica ga sili toliko časa, da vstopi. Pelje ga v

lepo sobano, kjer se nasiti in napije. Tedaj se odpro vrata in razbojniški sluga mu veli, da želi gospodar govoriti z njim. Kraljevič gre do vrat, ki mu jih pokaže sluga. Pogumno jih odpre. Razbojniški poglavar ga hoče zvezati, a on skoči hitro pod posteljo, kjer je imel razbojnik sabljo. Poglavar skoči za njim, a ta mu hitro nastavi sabljo, ki se zabode razbojniku v srce, da obleži mrtev. Ko ta hrup zaslišijo ostali razbojniki, pridrvijo v sobo. Ko zagledajo mrtvega poglavarja, za hip obstanejo. Kraljevič pa skoči izpod postelje skozi vrata. Razbojniki hočejo za njim, a ta jih hitro zaklene. Zaklene še druga vrata in ulovi tako razbojnike v sobo. Vsi srditi skačejo, butajo v stene, v vrata, a vse je zaman. Kraljevič pa nameri puško in vse postrelja, njih grad pa zažge. Sam pa se vrne srečno domov. In preživel je mnogo lepih let. Rad, jako rad pa je večkrat pripovedoval o razbojnikih. Povedal je to zgodbo tudi meni, jaz jo pa naprej povem vsem dragim čitateljem »Zvončkarja«.

Kajne, da je bila zanimiva!

Jožko Torkar, Gorjuše.

INDIJANEC V TABORU.

Tory Tugomir, Kočevje.

Vsem ljubim „Zvončkarjem“ prav lepe, solnčne
počitnice in na veselo svidenje v jeseni!